

[Rosing.]

disse år, hvor høj beskæftigelse hersker i det øvrige rige. Ingen må tvivle om, at vi i G-60 følte vort ansvar over for det grønlandske samfund og dets fremtid, da vi fremkom med det omtalte skitseforslag. Nogen kunne måske sige, at forslaget nærmest kan betegnes som en teoretisk løsning af mange sammensmeltede problemer. Spørgsmålet har været, om det ville være det bedste for Grønland at få de ordninger indført, der i længden vil føre til en økonomisk normalisering på linje med det øvrige rige og andre lande, hvor balancen mellem eksport og import er afgørende i det økonomiske liv, eller om vi uden hensyn hertil skulle indføre lige løn for samme arbejde og samme ansvar nu med den konsekvens, at også vi i Grønland må bære en del af det økonomiske ansvar for vor udvikling ved indførelse af direkte skatter, hvilket på nuværende tidspunkt ikke er anbefalelsesværdigt. Det må forstås, at naturaløkonomien stadig spiller en ikke ringe rolle for en stor del af befolkningen, og så længe indførelse af en erhvervsbeskatning på grund af de eksisterende tilbagestående forhold, der hersker mange steder deroppe, ikke anses for mulig samtidig med en eventuel indførelse af lønmodtagerskat, er en reduktion af lønninger, som det er foreslået, at foretrække med et eller andet kriterium og en dispensationsordning.

På den anden side må man imidlertid ikke lukke øjnene for den fare for forholdet mellem de to befolkningsgrupper, som ligelønskravet afstedkommer. Skal vi lade en begyndende lavine rulle videre og slide på det dansk-grønlandske samvirke, eller skal vi lukke øjnene for den mulighed, at en stor del af Grønlands eliteungdom bosætter sig her i landet i protest mod den lønordning, den ikke kan acceptere? Målet for Danmarks storsindede indsats i Grønland er, at funktionerne i vort land overlades til de indfødte, der har de til stillingerne nødvendige uddannelser og kvalifikationer. Uden en tilstrækkelig tilførsel af veluddannede og velkvalificerede grønlændere bliver udviklingen sat adskillige år tilbage.

Alle disse spørgsmål kunne opfattes som naive og kunne synes ikke at have nogen relation til det tjenestemandsløvsforslag, vi

behandler i dag, men forholdet mellem Danmark og Grønland må for ingen pris ødelægges. Den uheldige udvikling, vi har konstateret i løbet af det sidste halve år, må nemlig nøje overvejes, mens skaden endnu er lille, også i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag. Jeg vil derfor, samtidig med at jeg fuldt vedstår, hvad jeg har tilsluttet mig i G-60, indtrængende henstille til alle gode kræfter i det høje ting, at vi i det kommende udvalg, hvor jeg håber at få sæde, endnu en gang prøver denne sag fordomsfrit, og at man forsøger, om vi eventuelt gennem ændringsforslag kunne finde frem til et bedre kompromis, der både kunne tilgodese de stærkt følelsesmæssige synspunkter bag ligelønskravet og de erhvervsøkonomiske synspunkter, jeg har skildret. Men jeg understreger, at mit ønske herom forudsætter, at alle vi fra det høje ting, der var repræsenteret i G-60, kan blive enige herom.

Til slut vil jeg knytte en enkelt bemærkning til spørgsmålet om pensionsalderen for de laveste lønklasser, idet jeg finder det ganske uoverensstemmende med middellevetiden blandt den grønlandske befolkning. Som den højtærede minister for Grønland også har berørt, er gennemsnitslevialderen deroppe betydelig lavere end her nede. Ifølge de seneste redegørelser herom er gennemsnitslevialderen i Grønland 51 og 54 år for henholdsvis mænd og kvinder, mens gennemsnitslevialderen her i landet er 70 og 73 år for henholdsvis mænd og kvinder. Disse tal peger udtrykkeligt på det faktum, at afgangsalderen her i landet og deroppe ikke kan være ens, og lovforslaget indeholder den lempelse, der er givet udtryk for i § 47, stk. 4, hvor der står:

„Når en tjenestemand i 1. lønningsklasse afgår fra tjenesten efter det fyldte 60. år, beregnes hans pensionsalder, som om han var forblevet i tjenesten indtil det fyldte 65. år.“

Jeg vil mene, at det i relation til gennemsnitsalderen vil være rimeligst, at afgangsalderen bliver nedsat til 55 og 60 år i stedet for 60 og 65 år.

Jeg ved, at dette ønske er fremsat af repræsentanterne for disse løngrupper, da de i februar måned var her i København for at forhandle med ministeriet vedrø-